

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 86.909 van 26 april 2000
in de zaak A. 85.971/VII-19.113.**

In zake : XXX,
wonende te B.

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Pakistaanse nationaliteit, op 6 augustus 1999 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juli 1999 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 23 februari 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij betekend op 30 juli 1999;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 25 januari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 februari 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat O. LIMPENS die, loco Advocaat A. DESWAEF verschijnt voor verzoeker, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Pakistaanse nationaliteit, komt in België binnen op 27 november 1998 en verklaart zich op 30 november 1998 vluchteling. Tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken maakt verzoeker gebruik van het URDU, met behulp van een tolk.

1.2. Op 23 februari 1999 wordt aan verzoeker de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, betekend.

1.3. Op 20 juli 1999 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de

beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 23 februari 1999 tot weigering van verblijf.

1.4. Deze beslissing wordt aan verzoeker betekend op 30 juli 1999.

1.5. Dit is de bestreden beslissing.

1.6. De motivering van deze beslissing luidt als volgt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 22 juni 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de taal Urdu machtig is.

Betrokkene, die verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, zou afkomstig zijn uit Karachi. Volgens zijn verklaringen zou betrokkene sinds mei 1995 lid zijn van 'M.Q.M.' (het huidige 'Muttahida Quami Movement' van Altaf Hussain), en hierdoor problemen hebben gekend met de afsplitsingsgroep 'M.Q.M.-Haqiqi' en de politie. In 1997 zou betrokkene telefonische doodsb bedreigingen hebben ontvangen omwille van zijn 'M.Q.M.'-lidmaatschap. Hij zou deze hebben genegeerd en in juni 1997 zijn ontvoerd door 'M.Q.M.'-Haqiqi'. Betrokkene zou tweeëntwintig dagen zijn mishandeld, ondervraagd zijn over de partijplanning en gevraagd zijn zijn activiteiten te stoppen. Na zijn vrijlating en verzorging door een dokter zou betrokkene zijn werk voor 'M.Q.M.' hebben hervat. In september 1997 zou de wagen van zijn ouders door onbekenden onder vuur zijn genomen en hierbij zouden beide ouders zijn omgekomen. De politie zou dit voorval onderzoeken, doch betrokkene zou geen aanklacht hebben kunnen neerleggen. In november 1997 zou betrokkene een telefoontje hebben ontvangen dat de 'M.Q.M.-Haqiqi' achter de moordaanslag zat. Wederom zou de politie betrokkenes aanklacht niet hebben willen aanvaarden, integendeel hij zou nadien meermaals door de politie zijn opgepakt en mishandeld. In maart 1998 zou zijn jongere broer, N., door leden van 'M.Q.M.-Haqiqi' zijn ontvoerd. Indien betrokkene zich bij 'M.Q.M.-Haqiqi' zou aanmelden, zou N. worden vrijgelaten. Hierop zou betrokkene niet zijn ingegaan. Enkele dagen later zou er per telefoon losgeld zijn gevraagd. Bij de derde poging zou betrokkene erin geslaagd zijn het losgeld te overhandigen aan een winkelbediende. Doch twee dagen later zou zijn jongere broer vermoord op straat zijn teruggevonden. Betrokkene zou ook niet meer welkom zijn geweest bij zijn partij, aangezien hij

zou zijn opgemerkt bij de overhandiging van het losgeld (de winkel had 'M.Q.M.-Haqiqi' banden). Eind maart 1998 zou de politie zijn huis hebben doorzocht en er verboden munitie hebben gevonden (munitie die de politie er zelf zou hebben neergelegd). Betrokkene zou op dat ogenblik niet thuis zijn geweest en besloot onder te duiken bij vrienden in Karachi. De daaropvolgende maanden zou betrokkene geen problemen hebben gehad en op 27 november 1998 zou hij het land hebben verlaten richting België.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er weinig geloof kan worden gehecht aan (de) betrokkenes beweringen 'M.Q.M.'-lid te zijn, daar hij of foutief antwoordde of het antwoord schuldig diende te blijven op enkele essentiële vragen betreffende zijn partij. Zo beweert betrokkene verkeerdelijk dat de 'M.Q.M.'-tak in Karachi in 37 'sectors' is opgesplitst. Daarnaast beweert betrokkene dat 'M.Q.M.' in 1993 zowel met de nationale als provinciale verkiezingen zou hebben meegedaan en hierdoor 26 zetels had in 'national assembly' en 56 à 57 zetels in 'provincial assembly of Sindh'. Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dit eveneens foutief te zijn ('M.Q.M.' heeft in 1993 niet deelgenomen aan de nationale verkiezingen en had bij de provinciale verkiezingen te Sindh slechts 27 zetels behaald). Ook beweert betrokkene dat de 'M.Q.M.' de verkiezingen van 1995 zou hebben geboycot, terwijl er in 1995 geen verkiezingen hebben plaatsgehad. Betrokkene blijkt evenmin in staat de naam van de organisatie te geven die aan de grondslag ligt van de stichting van de 'M.Q.M.'.

Anderzijds is het erg ongeloofwaardig dat betrokkene het losgeld voor zijn jongere broer eigenhandig is gaan overhandigen. Voordien durfde hij immers zich niet persoonlijk aan te melden bij 'M.Q.M.-Haqiqi' voor de vrijlating van zijn broer.

Gezien betrokkene verklaard heeft dat zijn beweerde problemen voortspruiten uit zijn vermeend 'M.Q.M.'-lidmaatschap en - zoals hierboven uiteen werd gezet - aan dit lidmaatschap ten eerste kan getwijfeld worden, kan dan ook geen verder geloof meer worden gehecht aan betrokkenes vluchtrelaas.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 23 februari 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen exceptie uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie zich slechts zou opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.1. Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde betreft, verzoeker een eerste middel afleidt uit de schending van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen; dat dit middel als volgt wordt ontwikkeld :

"(...)

Doordat (de) tegenpartij, in strijd met de voornoemde wetsbepalingen de asielaanvraag van (de) verzoekende partij als bedrieglijk bestempelt.

Ten onrechte beweert de Commissaris-generaal geen ernstige en aantoonbare gronden te zien die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève ingeval van verwijdering van verzoeker.

Het feit dat verzoeker foutief antwoordde of het antwoord schuldig bleef op enkele vragen betreffende

de M.Q.M.-partij kan niet voldoende zijn om zijn asielaanvraag als bedrieglijk te bestempelen.

Verzoeker heeft inderdaad geen hoge positie in deze partij. Hij is op de hoogte van een reeks zaken maar niet over de andere, ook belangrijke zaken. Als kleine militant is zijn politieke kennis dan ook gering.

Dit komt ook uitleggen dat hij niet kan meepraten over de stichting van de M.Q.M.-partij. Het enige wat hij denkt te weten is dat deze partij gesticht werd in 1984 maar hij weet niets van wat daar aan voorafgaat.

Verzoeker is wel degelijk persoonlijk het losgeld gaan overhandigen voor zijn jongere broer. De uitleg van tweede (eerste) tegenpartij om dit feit als ongeloofwaardig te verwerpen is niet relevant. Verzoeker heeft het losgeld moeten overhandigen aan een winkelbediende die als tussenpersoon het geld in ontvangst genomen heeft.

De ouders van verzoeker werden in een aanslag vermoord. De moordaanslag werd opgeëist door de M.Q.M.-Haqiqi. Na de ontvoering van zijn jongere broer en diens vrijlating werd zijn broer vermoord op straat teruggevonden.

Verzoeker vreest voor zijn leven en voelt zich bedreigd door de M.Q.M.-Haqiqi. Tevens is hij niet meer welkom bij zijn eigen partij omdat hij opgemerkt werd bij de overhandiging van het losgeld in de winkel die M.Q.M.-Haqiqi banden had.

De politie heeft in maart 1989 zijn huis doorzocht en munitie gevonden.

De enige uitweg voor verzoeker was zijn land te ontvluchten en de bescherming aan te vragen van de Conventie van Genève.

Verzoeker kent dus wel degelijk een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.";

Overwegende dat het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid laat, meer in het bijzonder, voor wat de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag betreft; dat de Belgische Overheid van deze bevoegdheid gebruik heeft gemaakt middels artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat

bijgevolg in huidig geval voornoemde schending van artikel 1, (A) 2, van de Vluchtelingenconventie niet dienstig kan worden aangevoerd, aangezien verzoeker niet tegelijkertijd de schending inroept van artikel 52 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980; dat bovendien uit de bespreking van het tweede middel blijkt dat verzoeker het niet aannemelijk maakt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing van weigering van verblijf niet op goede gronden zou hebben genomen;

3.1.2. Overwegende dat verzoeker een tweede middel aanvoert afgeleid uit de schending van artikel 149 van de Grondwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen; dat het middel als volgt wordt geadstrueerd :

"(...)

Doordat :

Eerste onderdeel :

De bestreden beslissing steunt op een onduidelijke, minstens dubbelzinnige motivering, waar zij stelt : 'uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is'.

Tweede onderdeel :

De bestreden beslissing motiveert geenszins waarom (de) verzoekende partij in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van zijn (haar) land van herkomst.

Terwijl :

Eerste onderdeel :

De rechtzoekende het recht heeft om precies te weten waarom zijn aanvraag bedrieglijk is en vreemd wordt bevonden aan de criteria van de Conventie van Genève. Dat een loutere verwijzing naar 'wat voorafgaat' veel te vaag is en geen behoorlijke motivering uitmaakt zoals wordt opgelegd in (de door) dit middel aangehaalde wettelijke bepaling en dat tevens de motivering dat 'in elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risik(o) van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene' in casu een foute beoordeling is.

Tweede onderdeel :

Verzoekende partij heeft eveneens het recht om te weten waarom de Commissaris-generaal meent dat hij

naar zijn land van herkomst kan worden teruggeleid, niettegenstaande zijn verklaring dat zijn leven of zijn fysieke integriteit er in gevaar verkeert zoals blijkt uit de neergelegde stukken.

Ook in deze schendt de bestreden beslissing de in dit middel aangehaalde wettelijke bepaling.";

Overwegende dat verzoeker in het tweede middel stelt dat de bestreden beslissing steunt op een "onduidelijke, minstens dubbelzinnige motivering"; dat uit de bestreden beslissing geenszins zou blijken waarom de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel is dat verzoeker in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van zijn land van herkomst;

Overwegende dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst verzoekers verklaringen uiteenzet die deze laatste heeft afgelegd tijdens het verhoor naar aanleiding van het dringend beroep; dat vervolgens de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing de motieven weergeeft waarop hij zijn bevestigende beslissing steunt; dat het om de volgende motieven gaat :

"Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de betrokkenes beweringen 'M.Q.M.'-lid te zijn, daar hij of foutief antwoordde of het antwoord schuldig diende te blijven op enkele essentiële vragen betreffende zijn partij. Zo beweert betrokkene verkeerdelijk dat de 'M.Q.M.'-tak in Karachi in 37 'sectors' is opgesplitst. Daarnaast beweert betrokkene dat 'M.Q.M.' in 1993 zowel met de nationale als provinciale verkiezingen zou hebben meegedaan en hierdoor 26 zetels had in 'national assembly' en 56 à 57 zetels in 'provincial assembly of Sindh'. Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dit eveneens foutief te zijn ('M.Q.M.' heeft in 1993 niet deelgenomen aan de nationale verkiezingen en had bij de provinciale verkiezingen te Sindh slechts 27 zetels behaald). Ook beweert betrokkene dat de 'M.Q.M.' de verkiezingen van 1995 zou hebben geboycot, terwijl er in 1995 geen verkiezingen hebben plaatsgehad. Betrokkene blijkt evenmin in staat de

naam van de organisatie te geven die aan de grondslag ligt van de stichting van de 'M.Q.M'.

Anderzijds is het erg ongeloofwaardig dat betrokkene het losgeld voor zijn jongere broer eigenhandig is gaan overhandigen. Voordien durfde hij immers zich niet persoonlijk aan te melden bij 'M.Q.M.-Haqiqi' voor de vrijlating van zijn broer.

Gezien betrokkene verklaard heeft dat zijn beweerde problemen voortspruiten uit zijn vermeend 'M.Q.M.'-lidmaatschap en - zoals hierboven uiteen werd gezet - aan dit lidmaatschap ten zeerste kan getwijfeld worden, kan dan ook geen verder geloof meer worden gehecht aan betrokkenes vluchtrelaas.";

Overwegende dat tenslotte de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing stelt dat hij op basis van de bovenvermelde motieven van oordeel is dat de aanvraag van verzoeker bedrieglijk is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren; dat er geen ernstige en aantoonbare gronden zijn die wijzen op een risico van schending van de Vluchtelingenconventie; dat bijgevolg de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken bevestigt;

Overwegende dat uit een samenlezing van de stukken van het administratief dossier en de bevestigende beslissing blijkt dat de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bevestigende beslissing vermelde motieven, steun vinden in het administratief dossier; dat verzoeker trouwens de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gedane vaststellingen niet betwist in het verzoekschrift; dat hieruit moet worden afgeleid dat de bestreden beslissing lijkt te zijn genomen in overeen-

stemming met de wetsbepalingen betreffende de motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij aldus de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen; dat de motivering de beslissing lijkt te kunnen dragen en bijgevolg afdoende en deugdelijk lijkt;

Overwegende dat uit de inhoud van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker alle kansen heeft gekregen om zijn verhaal als kandidaat-vluchteling op exhaustieve wijze uiteen te zetten tijdens zijn verhoor voor het Commissariaat-generaal; dat dit feit wordt bevestigd door de gedetailleerde notities die tijdens het verhoor werden genomen door de interviewer; dat rekening houdend met de uitgebreide motivering waarop de bevestigende beslissing steunt, op het eerste gezicht de bestreden beslissing op zorgvuldige wijze lijkt te zijn genomen; dat uit de bespreking van het middel voldoende blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op ernstige en zorgvuldige wijze het geheel van verzoekers verklaringen heeft onderzocht; dat het oordeel van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet kennelijk onredelijk lijkt te zijn; dat tenslotte verzoeker geen gegevens aanbrengt waaruit de schending van artikel 149 van de Grondwet zou kunnen worden afgeleid; dat het aanvoeren van bovenvermeld artikel niet dienstig lijkt, aangezien artikel 149 van de Grondwet betrekking heeft op de organen die deel uitmaken van de rechterlijke macht, en bijgevolg enkel kan worden aangevoerd tegen jurisdictionele beslissingen, en de bestreden beslissing in casu een administratieve beslissing betreft;

Overwegende dat het tweede middel niet ernstig is;

4. Overwegende dat niet is voldaan aan de eerste van de twee cumulatieve voorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zesentwintig april tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.